

[Valdemar Thomsen.]

Skuldre. Det er jo — som der staar i Salmen — saa let at lægge Kors paa andre, det er saa tungt med Korset selv at vandre. Men at Valgresultatet havde slaaet samme Førerskab saa haardt, som Udbrudet fra Vulkanen Brorsen i Gaar i Folketinget viser — det havde vi dog ikke tænkt. Venstres Næstformand, Kjellerup-Kredsens koleriske Repræsentant, gik simpelt hen amok som en anden Eskimo og talte i Vildelse fra Folketingets Talerstol, slog om sig med hidsige og usandfærdige Ord og voldsomme Skældsord i en Grad, som heldigvis hører til Sjældenhederne i det danske Folketing. Nu skal vi villigt indrømme, at Hr. Søren Brorsen hører til Valgdagens haardest saarede. Saa vidt vi kan se, staar han som en flot Nr. 1 med Rekord i Tilsætning af Venstrestemmer. Men derfor behøver Manden dog ikke at prøve paa at sætte ny Rekord i det danske Folketing i Retning af at gaa fra Sans og Samling, fuldstændig tabe Snøvsen og vælte sig med Grovheder og Usandheder over sine Modstandere. Han burde i en stille Time betænke, at det er ikke nok at have Uret, man maa skam ogsaa være høflig.“ (Krag: Det skulde De lægge Dem efter!). Saa vidt Redaktør Jordan. Og i hvert Fald, den Forargelse, der gav sig Udtryk forleden, var nu ikke helt ægte.

Angaaende Valget i øvrigt vil jeg kun pege paa Tallene fra Sønderjylland. Tyskernes Stemmetal er i adskillige Landkommuner steget med 50—75—100 pCt., et enkelt Sted — paa Halvøen Kajnæs — har de endog 6-doblet deres Stemmetal, og i Sønderjylland taget under eet er der en Fremgang for Tyskerne paa ikke mindre end 28 pCt. Dette Resultat er, forekommer det mig, et manende Sprog til alle Danske. Det er Udtryk for ikke alene Utilfredshed med Regeringen og det politiske Arbejde — det anfægter aabenbart ikke, efter de Udtalelser, vi hørte i Gaar, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch —, men Forholdet er i Virkeligheden det, at Tusinder af Vælgere i vort Grænseland har opgivet Troen paa og Tilliden til dansk Statsstyre, ja, er i Færd med at tabe Tilliden til Danmark.

Det har ikke manglet paa Advarsler fra vor Side, og det er nu i den ellefte Time, at det Misforhold, der bestaar, og som i særlig Grad gør sig gældende i Sønderjylland, bliver udlignet. Som Folk kan vi simpelt hen ikke være bekendt at fortsætte denne systematiske Udplyndring, der her er Tale om, og i alt Fald Det frie Folkeparti

vil under ingen Omstændigheder have Ansvaret for en Fortsættelse af disse Tilstande. For silde vil man maaske opdage, at min Udtalelse i Fjor var rigtig, naar jeg hævdede, at den bedste Landbrugspolitik ikke alene er den bedste Samfundspolitik, men i Virkeligheden den eneste forsvarlige Grænsepolitik, dette Land kan føre.

Af den senere Tids Begivenheder vil jeg et Øjeblik standse ved Regeringens Valutaprovisorium. Forud for Valutaloven af Maj 1932 var Forholdet klart; da skulde al Valuta baade hjemføres og afleveres. I Loven af 30. Maj 1932 blev det derimod bestemt, at Afleveringspligten senest den 31. August skulde bortfalde, og det skete ogsaa gennem en Bekendtgørelse af 27. August samme Aar. Ingen af de senere Valutalove indeholder da heller det mindste om Afleveringspligt, og Forholdet er tilmed det, at den Passus, der var indsat i December 1932, altsaa efter Valget, var Venstres Ændringsforslag, der selvfølgelig, medmindre da det hele er Humbug, forudsætter Afleveringspligtens fuldstændige Bortfald, og det maa virkelig have Betydning ved Bedømmelsen nu. Da Regeringspartierne med Tilslutning af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller udsendte deres kunstfærdige Fortolkning, havde det været Venstres Pligt at protestere og gøre opmærksom paa Forudsætningen i 1932.

Man nøjedes desværre med en intetsigende Protokoltilførsel. Men det er mere end frimodigt, naar den tidligere Handelsminister henviser til Bekendtgørelsen af August 1932, idet denne Bekendtgørelse højtideligt fremtræder i Lovtidende under Overskriften: „Bekendtgørelse angaaende Afleveringspligtens Ophævelse“. Der staar virkelig Afleveringspligt og ikke, som man nu vil søge at gøre det til, Omvekslingspligt. Lige saa hasarderet er det at henholde sig til Loven af December 1934, der ikke indeholder den mindste Antydning af Bemyndigelse til at give Forskrifter, efter at Afleveringspligten udtrykkelig er ophævet. Man kunde for den Sags Skyld lige saa godt have henvist til Balles Lærebog eller noget andet. Vi staar her over for et Problem, der ikke alene angaar den øjeblikkelige Situation. Det gælder simpelt hen Befolkningens Retsikkerhed over for en ministeriel Fortolkningskunst med det Formaal at faa lovlige danske Bønder straffet med Bøder eller Fængsel. Af let forstaaelige Grunde viger man tilbage for at gennemføre Afleveringspligten ved Lov. Man foretrækker at snigløbe Landbruget paa denne lumpne Maade. Regeringen byder os her, gladelig